

get, som ikke foreligge for Tinget. Jeg siger ikke dette, fordi det ærede Medlems Ord skulde have fornærmet — af fornærligt var der intet deri — men fordi Udvalget er de umodne Meningers berettigede Plads, det Sted, hvor de umodne Meninger skulde brydes, afgøres og udvikles til at blive modne. At der der er fremkommet Meninger, som endnu ikke have faaet en saadan Form, at de ere brugelige til at komme ind for Tinget, er fuldstændig berettiget; men at gøre dem til Genstand for Kritik her i Tinget er forkasteligt. Det er efter min Mening ikke passende. Det ærede Medlem fremstillede et Tilfælde, der kunde komme til at foreligge, og hvori han lod det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (Harald Jensen) og en tænkt Meningsfælle agere, og han sagde da noget, der syntes at slaa an hos nogle ærede Medlemmer, og som jeg derfor vil tillade mig at slaa ned. Det er nemlig det, at der i det Tilfælde, som han omtalte, og som jeg ikke nærmere skal nævne, skulde være en Pligt for dansk Øvrighed, det være hvilken, det være vil, Rets- eller Politivrighed, til at anholde. Det er jo slet ikke Tilfældet, det er en populær Vildfarelse, saa populær, at det ærede Medlem, naar han vil føre lige som en Slags universitetsmæssig Disputatsøvelse om dette Emne, skulde holde sig ganske borte derfra. Der er ingen som helst Pligt til at foretage nogen Anholdelse. Det gælder for alle mulige Forseelser, at der er et vist Raaderum for Øvrigheden, det være Dommerens eller Politimesterens sunde Fornuft. Men en Pligt til at anholde i de Tilfælde, i hvilke Loven tillader en Anholdelse, foreligger slet ikke. Hvad angaar et andet Punkt, som det ærede Medlem forlystede sine nærmeste i Tinget med, og som det ærede Medlems Meningsfælle morede sig meget over, nemlig Udtrykket om Udlændinge uden Indfødsret, skal jeg tillade mig at sige, at hvis man under Lovforslagets videre Behandling maatte foretrække et andet Udtryk for denne Tanke, saa er det naturligvis en Ting, man med Lethed kan komme ud over. Men skal der gøres store Op hævelser over det brugte Udtryk, tillader jeg mig at mene, at Forslagsstillerne kunne hævde Udtrykket som fuldstændig rigtigt.

Naar en Mand, der er født i Udlandet, f. Eks. en født Tysker, kommer ind her i Landet som en moden Mand og vedbliver at tale sit tyske Modersmaal, saa vedbliver han her i Landet med Rette at kunne kaldes en Udlænding. Denne Udlænding kan faa Indfødsret, men lige til sin Dødsdag kan han med Rette, naar han beholder denne sin Beskaffenhed, kaldes en Udlænding. Begrebet Udlænding er ikke hidtil saaledes løvfæstet, at det har en aldeles sikker Begrænsning. Men bruger man det i den Betydning, man har det her, saa vil man lovfæste det. Holder man ikke af at lovfæste det i den Betydning, hvori det er brugt, nu vel, saa lade man være dermed, men efter Sprogbrugen er det tilladeligt, og de hidtil anvendte Lovtermini udelukke det ikke, saa der er i Virkeligheden ikke noget at anke over. Overhovedet maa det siges, at naar man affatter Love angaaende intrikate Emner, ganske specielt Emner som disse her, vil det være vanskeligt at faa Affattelser, som ikke i Virkeligheden kunne føre til Konsekvenser, der ere lidet rimelige. Man maa gøre disse Bestemmelser, som man vil, saa skal der dog komme Tilfælde, hvor man synes, de ere lidet rimelige, men hvor man enten, hvis man endnu er paa det forbedrende Punkt, vil sige: lad os saa søge at finde andre Bestemmelser derfor, eller ogsaa, hvis man er kommen til Ende med Overvejelserne, vil sige: Tilfælde som disse ere uundgaaelige. Det er slet ikke noget ejendommeligt for dette Lovforslag, at sligt sker. Det er i rigt Maal Tilfældet i det Lovforslag, som er forelagt af den højtærede Regering, af den højtærede Justitsminister, hvor man dog maa antage, at den fineste Bearbejdelse er gaaet forud. Jeg tager kun saadant noget som, at der i Regeringens Lovforslag § 1 Nr. 2 staar, at det er forbudt og strafbart at bygge eller ombygge, sælge eller paa anden Maade overdrage, umiddelbart eller middelbart, til nogen af de krigsførende Magter Skibe, som vides eller formødes at være bestemte til Krigsbrug. Altsaa naar et Skib aldeles ikke er bestemt til Krigsbrug, men den, der sælger eller ombygger det eller paa anden Maade behandler det, har en Formodning, der viser sig at være urigtig, om, at det